

Δεν φταίω εγώ που μεγαλώνω,

Όλοι έχουμε γνωρίσει ανθρώπους, διαφορετικούς από εμάς και σίγουρα δεν ήταν λίγες οι φορές που τους αποκαλέσαμε τρελούς.

Μιλώ όμως για τους ανθρώπους, που αγαπούν τη βροχή και χαμογελούν κάθε φορά που μουσκεύει τα πάντα και τους άλλους που δακρύζουν σαν ο ήλιος λάμπει.

Εκείνη λοιπόν, αντιπροσωπεύει το είδος των ανθρώπων αυτών και θέλει να αφηγηθώ την ιστορία της, με σκοπό να μάθουν και άλλοι που έχουν τις ίδιες συνήθειες με εκείνη, κάποια πράγματα για τον λόγο που υπάρχουν.

Αλήθεια μπορεί να υπάρχει κάποιος λόγος που κάποιοι άνθρωποι είναι ξεχωριστοί;

Εκείνο το βράδυ των γενεθλίων της όμως, συνειδητοποίησε πως τα μάτια της, ήταν ακόμα ανοιχτά, παρ' όλο που η ώρα ήταν περασμένη τρεις και της φαίνεται παράξενο. Μάλλον είναι αυτή η λάθος συνεννόηση με το μυαλό, που του λες κοιμήσου και καταλαβαίνει θυμήσου. Θυμήσου... Και αρχίζεις να θυμάσαι, ανθρώπους, καταστάσεις, προβλήματα. Και οι σκέψεις δεν σταματούν, αλλά ποιος μπορεί να σταματήσει τον νου όταν αρχίσει να αναθεωρεί;

Άρχισε να αναπολεί τα παιδικά της χρόνια. Τότε που έκρινε πως τα χρόνια αργούν να περάσουν, τότε που φρονούσε πως κάθε στεναχώρια θα έμενε για πάντα χαραγμένη μέσα της, θα την καυτηρίαζε μέρα με την μέρα όλο και πιο πολύ.

Τότε που κανείς δεν καταλάβαινε το μοναδικό γέλιο της σε αντίθεση με τον μουντό καιρό που επικρατούσε, τότε που κανείς δεν μπορούσε να εξηγήσει την στεναχώρια της όταν ο ήλιος έλαμπε άλικος και φώτιζε τα πάντα γύρω της.

Κάποτε αδημονούσε να μεγαλώσει, έκανε όνειρα για ταξίδια μακρινά και για μια ευτυχισμένη οικογένεια. Μα τώρα! Τώρα θέλει να γυρίσει τον χρόνο πίσω διά μαγείας.

Είχε διαφορετικές προτιμήσεις από τα παιδιά της ηλικίας της, τόσο στο πως θα καταναλώσει τον ελεύθερο χρόνο της όσο και στις μουσικές της προτιμήσεις και αυτό ήταν ένα πρόβλημα που απασχολούσε πολύ κάποιους δικούς της ανθρώπους, τους οποίους προσπαθούσε να αποφύγει και όταν αυτό ήταν αναπόφευκτο, δεν ανακατευόταν στις συζητήσεις τους περί του θέματος αυτού.

Επανεφερε στην μνήμη της τον πρώτο της έρωτα,. Αχ! Αυτός ο πρώτος έρωτας. Αξέχαστα της έχουν μείνει τα βράδια που ξενυχτούσε περιμένοντας το μήνυμα του για να αποκοιμηθεί. Μία αγάπη που πίστευε πως θα κρατήσει για πάντα και έπλαθε όνειρα για το μέλλον τους, ενώ εκείνος της έλεγε το πόσο την αγαπά.

Όνειρα που μείνανε γραμμένα σε μία σελίδα τετραδίου, όνειρα που δεν πραγματοποιήθηκαν ποτέ και σιγά σιγά πλησιάζει το τέλος της γραμμής.

Από τότε που ήταν μικρή είχε την αίσθηση ότι κάτι δεν πάει καλά, όταν περπατούσε άλαλη στη βροχή σαν θλιμμένη Καρυάτιδα και κανείς δεν την άκουγε, κανείς δεν έβλεπε τα βήματα της, καταλάβαινε πως είναι διαφορετική.

Ήταν από τους ανθρώπους που έρχονται στον κόσμο για να υποστούν τις αμαρτίες των άλλων, από τους ανθρώπους που δίνουν τα πάντα για τους άλλους και στο τέλος μένουν στον άσο μόνοι τους, φορώντας τρύπια ρούχα, όμως δεν τους ενοχλεί αυτό, τους πειράζει που εκτός από τις τρύπες που έχουν στη φορεσιά τους, έχουν και μεγάλες λακκούβες που οι άλλοι δημιούργησαν στις καρδιές τους.

Προσπαθούσε να ξεχάσει τους ανθρώπους που την πρόδωσαν, μάταια όμως, αντίθετα τους αγαπούσε τόσο που γινόταν ο φύλακας άγγελος τους δίχως να το καταλαβαίνει. Ένιωθε όμως πολλές φορές μία εσωτερική δύναμη, πίστευε και πιστεύει πως είναι από τους τυχερούς ανθρώπους που έχουν συναντήσει τον Θεό, ακόμα και αν αυτό σημαίνει πως βούτηξε σαν

χρυσόψαρο μέσα σε μία γυάλα με βρώμικο νερό, αφού πνίγηκε για πάντα στον καημό.

Μεγάλωσε και δεν το κατάλαβε, ένιωθε πάντα μεγάλη, με την διαφορά του ότι πλέον είναι ανεξάρτητη και δεν δέχεται την βοήθεια κανενός.

“ Δεν φταίω εγώ που μεγαλώνω, φταίει η ζωή που είναι μικρή” έλεγαν οι στίχοι του αγαπημένου της τραγουδιού, την συντρόφευε από έφηβη έως και σήμερα. Δεν κατάλαβε το πότε μεγάλωσε, της φαίνεται μικρή η ζωή, όπως λένε οι στίχοι από το αγαπημένο της τραγούδι.

Άραγε μεγάλωσε ή ήταν πάντα ώριμη και υπεύθυνη για τον εαυτό της; Δεν γίνεται αυτό θα σκέφτονται οι περισσότεροι και θα γελούν με την σκέψη της αυτή, οι άλλοι όμως που της μοιάζουν θα αναρωτηθούν όπως και εκείνη.

Ζει την υπόλοιπη ζωή της περιμένοντας μία απάντηση στην απορία της, ίσως έρθει από μία ψυχή που υποφέρει τον ίδιο πόνο. Διότι “άνθρωπος” θα πει “άνω θρώσκω” δηλαδή κοιτώ ψηλά και εκείνη πάντα αυτό κάνει.

Αυτή είναι απάντηση της, όταν την ρωτούν το γιατί κλαίει όταν βλέπει τον ήλιο και γιατί χαμογελά όταν βρέχει. Γιατί ξέρει πως όταν λάμπει ο ήλιος την επόμενη μέρα θα βρέξει και γιατί γνωρίζει πως μετά την βροχή, οι ακτίνες του ηλίου λούζουν όλη τη φύση. Διότι κοιτάει ψηλά.

Δεν ανησυχεί που είναι μόνη της, άλλωστε αυτή τους αγαπά όλους.

Αυτή είναι η ιστορία μιας καρδιάς όμορφης σαν των θαλασσών του Νότου, που δεν μιλά για τους διαφορετικούς ανθρώπους, αλλά για τους μοναδικούς, Γι’ αυτούς που χαράζουν μόνοι τους την γραμμή της ζωής τους, μεγαλώνουν από μικροί χωρίς να φταίνε.

Κάτση Κλεοπάτρα

<http://suffrazetteinthecity.blogspot.gr/2014/07/blog-post.html>